ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ DONOVAN BAYLEY

Ο ΔΥΝΑΤΩΤΕΡΟΣ

Ἀφηρημένη ἡ ὥμορφη Ἐσθὴρ μὲ τὰ μεγάλα, γλυκὰ καὶ ὀνειροπόλα μάτια καὶ μὲ τὰ κατσαρά, ὁλόμαυρα μαλλιά, ἄφησε νὰ τῆς πέση ἔξαφνα τὸ πηροῦνι ἀπ' τὰ χέρια... Τὸ στρογγυλὸ σαγῶνι της τρεμούλιασε λιγάκι καὶ στηλώνοντας τὸ βλέμμα της στὸ νεαρὸ γιατρὸ τὸν καθισμένο στὴν ἀντικρυνὴ τοῦ τραπεζιοῦ πλευρά, τὸν ρώτησε μὲ κάποιο φοβισμένο δισταγμό:

— Ὥστε ἀλήθεια, Τζών;... Φεύγεις γιὰ τὴν Ἀφρική, ἀπόψε κιόλας;... Δίχως κἀν νὰ πάρης καὶ τὴ δική μου γνώμη; Καὶ θὰ καθήσης ἐκεῖ κάτω ἕναν ὁλόκληρο χρόνο μακρυά μου;...

— Ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ νέος... Τί νἄκανα, σὲ παρακαλῶ;... Ρώτησε πέντε-δέκα ἀπὸ μᾶς ὁ σεβαστὸς καθηγητής μας, γιὰ τὸ ταξεῖδι αὐτό, μὰ ὅλοι ἔφεραν ἀντιρρήσεις κι' ἐμπόδια... Ἀφοῦ δὲν μίλησε λοιπὸν κανένας, ἀναγκάστηκα νὰ πῶ ἐγὼ τὸ «ναί»...

Κούνησε μὲ πίκρα τὸ κεφαλάκι της ἡ νέα καὶ τοῦ ξανᾶπε:

— Καὶ καλά, ἐγὼ δὲν λογαριάστηκα καθόλου;... Δὲν σκέφτηκες γιὰ μὰ στιγμὴ καὶ μένα, τὴ μνηστή σου, ποὺ περμέναμε στιγμὴ μὲ τὴ στιγμὴ νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ σφραγίσουμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μιὰ ἀγάπη διὼ χρόνων καὶ τόσα ὄνειρα εὐτυχισμένα ποὺ σχεδιάζαμε μαζύ...

— Ἔχεις δίκηο, γλυκειά μου Ἐσθήρ, τῆς ἀποκρίθηκε ἀναστενάζοντας ὁ νέος. Μὰ σκέψου... Ἡ Ἐπιστήμη σήμερα ἔχει ἀπαιτήσεις. θέλει θυσίες ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες της... Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνας ὑπηρέτης της ταπεινὸς καὶ γνωστός, παρὰ τὴν ἡλικία μου, γιὰ τὶς ἐπιστημονικές μου ἐργασίες. Ἔχω λοιπὸν ὑποχρεώσεις. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ στὴν Ἀφρικὴ εἶνε ἐξαιρετικὰ τιμητικὴ γιὰ μένα, κι' ἂν διακινδυνεύω λιγάκι γιὰ τὴν ἐπιστήμη μου, ἐργάζομαι συγχρόνως καὶ γιὰ σένα, γιὰ τὸ μέλλον μας. Γιὰ τὴ δόξα μου, ποὺ θἆναι δόξα σου, καὶ γιὰ τὴν ὑλική μας ἀνεξαρτησία... Μὴ μοῦ κακιώγεις, χρυσῆ μου... Ἕνας χρόνος εἶνε αὐτός... Γρήγορα θὰ περάση...

Τὰ μάτια τῆς Ἐσθὴρ γέμισαν δάκρυα καυτερά... Προσπάθησε νὰ χαμογελάση, μὰ δίχως νὰ τὸ καταφέρη, καὶ τοῦ μουρμούρισε παραπονεμένα:

— Εἶμαι δυστυχισμένη, πολὺ δυστυχισμένη, ἀγαπημένε μου. Θὰ μοῦ φανῆ ἀτελπιστικὰ ἀπαίσιος αὐτὸς ὁ χρόνος, αὐτὸς ὁ αἰώνας, ποὺ θὰ βρίσκεσαι μακρυά μου... Τί ἄλλο νὰ σοῦ πῶ;... Καμμιὰ νέα ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτό της δὲν θἄφερνε ἐμπόδια στὸ μέλλον τοῦ καλοῦ της... Πήγαινε στὸ καλό, ἀγαπημένε μου... Ἡ λατρεία μου θὰ σὲ συνοδεύη παντοῦ καὶ πάντα... Καλὴ ἀντάμωσι...

Οἱ λυγμοὶ τῆς ἔκοψαν τὴ φωνή. Τὰ μάτια της θόλωσαν ἀπὸ κλᾶμα ἀσυγκράτητο. Ὁ νεαρὸς γιατρὸς τὴν πῆρε τότε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε μὲ λαχτάρα κι' ἄρχισε νὰ τὴν παρηγορῆ. Ἔμειναν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι ὧρες πολλές. Ὡς τὴν πικρὴ ὥρα τοῦ χωρισμοῦ, ποὺ ἡ Ἐσθήρ, φιλῶντας, γιὰ στερνὴ φορὰ τὸν λατρευτό της, σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη...

* * *

Ἡ πρῶτες βδομάδες τοῦ χωρισμοῦ πέρασαν γιὰ τὴν Ἐσθὴρ γεμᾶτες ἀπ' τὴ θύμησι τοῦ ἀγαπημένου της Τζών, κι' ἀπὸ ἀκατάπαυστο, νοσταλγικὸ τρέξιμο τῆς ψυχῆς της στὰ περασμένα... Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἐλάφρυνε ὁ πόνος της, στέγνωσαν τὰ δάκρυά της κι' ἄρχισε τώρα στὸ μυαλό της νὰ ριζώνη μιὰ ἐπίμονη ἰδέα... Ἡ ἰδέα ὅτι ἀγαποῦσε τὸν Τζὼν περισσότερο ἀπ' ὅ,τι αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε!... Περισσότερο δηλαδὴ ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἄξιζε νὰ τὸν ἀγαπᾶ!...

Μέτραγε τὶς θυσίες της καὶ τὴν ἀγάπη της γι' αὐτόν, ἐρχότανε συχνὰ-πυκνὰ στὴ θέσι του καὶ κατέλγε, μὲ πόνο στὴν καρδιά, στὸ συμπέρασμα πὼς αὐτὴ δὲν θ' ἀποφάσιζε ποτέ της νὰ τὸν ἀφήση ἔτσι, ἀπότομα, καὶ νὰ ξεκινήση γιὰ τὰ τρίσβαθα τοῦ κόσμου, κάτω ἐκεῖ, στὴν Ἀφρική...

Σίγουρα λοιπὸν ὁ Τζὼν δὲν τὴν ἀγαποῦσε ὅσο ἔπρεπε κι' ὅπως λαχταροῦσε... Κι' ἂν ταξειδεύτηκε τόσο μακρυά, αὐτὸ τὄκανε ὄχι γιὰ χατῆρι της, ἀλλὰ γιὰ τὸ χατῆρι τῶν ἐπιστημονικῶν του μελετῶν καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὴ σπουδή.

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἡ Ἐσθὴρ βρισκόταν βυθισμένη στὶς ἴδιες κι' ἀτελείωτες αὐτὲς σκέψεις της, δέχτηκε τὴν ἐπίσκεψι κάποιου Γκρέγκορου Μπούλστροδ... Τῆς ἔφερνε μιὰ ἐπιστολὴ ἀπ' τὸν ἀρραβωνιαστικό της Τζών, καὶ διψασμένη ὅπως ἦταν γιὰ νέα του, ἄρπαξε τὴν ἐπιστολή, δίχως νὰ δώση καὶ τόση σημασία στὸν ἄγνωστο κομιστή της, κι' ἄρχισε νὰ τὴ διαβάζη.

Μὰ σκληρὴ ἀπογοήτευσι τὴν ἔπιασε ἀμέσως. Ἡ ἐπιστολὴ ἦταν λιγόλογη, τυπικὰ καὶ κοινὰ τρυφερή. Ὁ Τζὼν τῆς ἔγραφε μὲ λίγες γραμμὲς πὼς ἦταν ἄρρωστος, πὼς θὰ γινόταν καλὰ μόνον ἂν τοῦ κάνανε κάποια ἐγχείρησι, πὼς τῆς ἔστελνε πολλὰ-πολλὰ φιλιά, πὼς τὴ συλλογιζόταν πάντα καὶ πὼς δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φτερουγίση πάλι πλάϊ της.

Ἐπιστολὴ ἀδέξια, δίχως ξεχείλισμα αἰσθήματος, ἐπιστολὴ γραμμένη ἡ μισὴ μὲ χέρι ἐπιστήμονος ψυχροῦ, κι' ἡ ἄλλη μισὴ μὲ χέρι ἀμάθητης μοδιστρούλας... Ἀπογοητεύτηκε ἡ Ἐσθήρ!... Καί... Παράξενο!...

Ἂν ἀπογοητεύτηκε ἀπ' τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Τζών, γοητεύτηκε ἀπ' τὸν κομιστή της!... Ναί!... Ἦταν τύπος δυνατός, γεμάτος ἥρεμη καὶ γαλήνια θέλησι, αὐτὸς ὁ Γκρέγκορου Μπούλστροδ...

Σαγηνεύτηκε ἡ Ἐσθὴρ ἀλλόκοτα ἀπ' τὸ τραχύ του παρουσιαστικό, ἀπ' τὸ ψυχρὸ καὶ λυγερὸ κορμί του, ἀπ' τὶς αὐστηρές, σκληρὲς γραμμὲς τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου του κι' ἀπ' τὸ ἀφελές, ἀνδρικὸ χαμόγελό του... Τὸν ρώτησε μὲ κρυφὴ λαχτάρα γιὰ τὴ ζωή του ἐκεῖ κάτω, δῆθεν γιὰ νὰ νοιώση καλύτερα τὶς συνθῆκες, ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζοῦσε κι' ὁ Τζών της ὁ καϋμένος, κι' αἰχμαλωτίστηκε ἀπ' τὴ διήγησι ποὺ ἄκουσε ἀπ' τὸν Μπούλστροδ...

Μὲ ἥσυχη μὰ ἔντονη φωνή, δίχως ἐγωϊσμοὺς καὶ περιαυτολογίες, καθόλου καυχησιάρης, ὁ Γκρέγκορου τῆς μίλησε ὥρα πολλὴ γιὰ τὰ κυνήγια του στὴν Ἀφρική, γιὰ ἀδιάκοπους πολέμους, σκοτωμούς, κινδύνους καὶ περιπέτειες ἐναντίον τῶν Νέγρων καὶ τῶν διαρκῶς ἐπαναστατημένων αἰμοχαρῶν ἰθαγενῶν φυλάρχων.

Στὴ διήγησί του ἀνακάτεψε στὸ τέλος κι' αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν Ἐσθὴρ!... Ναί... Τῆς εἶπε πὼς ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια μιᾶς ἄγριας, τραχειᾶς καὶ γεμάτης περιπέτειες ζωῆς, αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀνακούφισε τὴ ματιά του, μὲ τὴ γλυκειὰ καὶ ἄφθαστη καλλονή της... Τῆς εἶπε ἀκόμη πὼς θ' ἀνακουφιζόταν ἡ ψυχή του ἂν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται κάθε τόσο, φιλικὰ καὶ τίμια.

Ἡ Ἐσθὴρ ναρκώθηκε ἀπ' τὴν ἀνδρικὴ ἐπιβολή του... Ταραγμένη ὥς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της, τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν ἐπισκέπτεται συχνά, νὰ τῆς κρατάη συντροφιὰ καὶ νὰ μιλοῦν μαζὺ γιὰ τὸν κοινό τους φίλο, τὸν ἀγαπημένο της Τζών...

* * *

Πέρασαν μέρες πολλές... Ὁ Γκρέγκορου ἔγινε σύντροφος ἀχώριστος τῆς μικρούλας καστανομαλλούσας, κι' ἡ Ἐσθὴρ πάλι, μὲ τὴ σειρά της, γενόταν ἀλλόκοτα καὶ πρωτοφανῆ γι' αὐτὴν αἰσθήματα, ποὺ ποτέ της πρὶν δὲν ἔτυχε νὰ ξαναγευτῆ καὶ νὰ νοιώση στὴν καρδιά της...

Ὁ Τζὼν μάκραινε σιγὰ-σιγά, ἔσβυνε ἀπ' τὴ μνήμη της καὶ γινόταν ἕνα μικρό, μαῦρο σημάδι, μιὰ μικροσκοπικὴ τελεία, πέρα στὸ βάθος τοῦ γαλανοῦ ὁρίζοντα

Μιὰ χειμωνιάτικη βραδειά, ἔπειτ' ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ γρηᾶ μητέρα τῆς Ἐσθὴρ ἀνέβαινε στὴν κρεββατοκάμαρα γιὰ ὕπνο, τράβηξαν κι' οἱ δυό τους, ὁ Γκρέγκορου κι' ἡ Ἐσθήρ, τὶς πολυθρόνες τους κοντὰ στὸ τζάκι... Σπιθοβολοῦσε ζωηρὰ ἡ φωτιά, κι' ἡ λάμψη της ἀντιφέγγιζε στὰ μισόκλειστά τους μάτια καὶ φώτιζε τὰ ζαρωμένα ἀπ' τὶς ἴδιες σκέψεις μέτωπά τους...

Ξαφνικὰ ὁ Γκρέγκορου πέρασε τὸ χέρι του τὸ δυνατὸ στὴ λυγερὴ μέση τῆς νέας, ἔσκυψε ἀνάλαφρα κοντά της καί, δίχως νὰ ξεστομίση λέξι, χάϊδεψε τὰ χείλη της μὲ τὰ δικά του. Μισόκλεισε τὰ ματάκια της ἀκόμη πιὸ πολὺ ἡ ζωντανὴ ἐκείνη κούκλα, καὶ μοναχὰ τὸ γογγοχτύπημα τῆς καρδιᾶς της ἀνέβασε τὸ φλογερό της αἷμα ὥς τὰ δροσάτα μάγουλά της καὶ πρόδωσε τὴν ταραχή της...

— Σ' ἀγαπῶ, γλυκειά μου!... Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω πιὸ πολύ... Σὲ διψῶ, τῆς εἶπε μὲ πάθος.

Ἔγειρε ἁπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του κι' ἀναστέναξε βαθειά, γεμάτη εὐτυχία...

Ἡ φωνή του, τὸ παθητικὸ αὐτὸ ψιθύρισμά του τὴν τάραξε σύγκορμη, μὰ ἔκανε ὡστόσο ν' ἀποτραβηχτῆ:

— Δὲν κάνει, τοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει... Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη...

Μὰ ἐκεῖνος τῆς ἔπασε σφιχτὰ τὰ χέρια καὶ τῆς εἶπε παθητικά:

— Καὶ τί μ' αὐτό, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς;... Ἀφοῦ τὸ νοιώθω πὼς μ' ἀγαπᾶς τρελλά, ἀπαράλλαχτα ὅπως κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος σ' ἀγαπῶ;

— Δὲν πρέπει, τοῦ ξανᾶπε ἡ Ἐσθὴρ μὲ ἀγωνία. Δὲν πρέπει...

— Τότε φεύγω, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε ἀπότομα, μὲ φωνὴ σκληρή. Θὰ πάω στὴν Ἀφρική. Θὰ τὸν βρῶ. Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγη... Ὅταν δυὸ ἄνδρες ἀγαποῦν τὴν ἴδια γυναῖκα, ὁ δυνατώτερος τὴν κερδίζει. Τὴν ξέρεις καὶ σὺ τὴν παλιά, τὴν ἀλάνθαστη, τὴν πρωτόγονη αὐτὴ ἱστορία. Θὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ χτυπηθοῦμε. Ὅποιος ζήσει, θὰ σὲ κερδίση.

Τὸν κύτταζε μὲ δίψα καὶ θαυμασμό. Ἡ ἀγριεμμένη, ἡ σκληρὴ μορφή του τὴ λύγισε σὰν ἀδύναμο καλάμι. Καὶ τοῦ εἶπε συγκινημένη:

— Τώρα δὲν ζοῦμε πειὰ στὴν πρωτόγονη καὶ παλιὰ ἐκείνη ἐποχή... Τώρα διαλέγουν μόνες τους ἡ γυναῖκες... Δὲν τοὺς ἐπιβάλλεται μὲ τὴ βία ἡ ἀγάπη... Διαλέγουν, εἶπα...

Ὁ Μπούλστροδ χαμογέλασε... Τὴν κύτταξε τρυφερά, μαλάκωσε τὴ φωνή του καὶ κυττῶντας την γλυκὰ στὰ μάτια, τῆς ψιθύρισε:

— Γλυκειά μου ἀγάπη, σ' εὐχαριστῶ. Ἐδιάλεξες ἐμένα, τὸ ξέρω, τὸ μαντεύω... Καὶ βεβαιώσου, μικροῦλα μου ἀγάπη, πὼς διάλεξες δίκαια καὶ σωστά... Ναί... Προτίμησες ν' ἀγατήσης ἐκεῖνον ποὺ σὲ λατρεύει τόσο, καὶ ξέχασες, ὅπως τοὔπρεπε, ἐκεῖνον ποὺ ποτέ του δὲν σ' ἀγάτησε. Δὲν εἶν' ἔτσι;

Δὲν τοῦ μίλησε καθόλου... Ἔγειρε ἁπαλὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἀναστέναξε βαθειά, γεμάτη εὐτυχία...